

C-501/19 - 1

ROMÂNIA
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA I CIVILĂ

Încheiere

Dosar nr. 37611/3/2015/a1

Sedința publică din 22 februarie 2019

- Carmen Negrilă - Președinte
- Elena Carmen Popoiag - Judecător
- Andreia Liana Constanda - Judecător
- Luminița Chiribașa - Magistrat asistent

Pe rol pronunțarea asupra chestiunii prealabile privind sesizarea Curții de Justiție a Uniunii Europene dezbătute în cadrul recursurile declarate de reclamanta-pârâtă UCMR-ADA Asociația pentru Drepturi de Autor a Compozitorilor și de pârâta-reclamantă Asociația Culturală Suflet de Român prin lichidator Pro Management Insolv IPURL împotriva deciziei civile nr. 963A din 1 noiembrie 2017 a Curții de Apel București, Secția a IV-a civilă.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică de astăzi, 22 februarie 2019, fiind consemnate în încheierea de ședință de la această dată, instanța rămânând în pronunțare asupra chestiunii prealabile privind sesizarea Curții de Justiție a Uniunii Europene.

După deliberare,

ÎNALTA CURTE,

Asupra cauzei civile de față, constată următoarele:

Hotărârea primei instanțe

1. Prin sentința civilă nr. 411 din 22 martie 2017, Tribunalul București- secția a III -a civilă a dispus următoarele:

A admis cererea reclamantei Uniunea Compozitorilor și Muzicologilor din România - Asociația pentru Drepturile de Autor (UCMR- ADA) și a obligat pe pârâta Asociația Culturală „Suflet de Român” la plata către reclamantă a sumei de bani, *incluzând taxa pe valoarea adăugată (TVA)*, reprezentând remunerații restante datorate pentru comunicarea publică a operelor muzicale în cadrul spectacolului din data de 16.11.2012, precum și la plata de penalități de întârziere până la data plății efective a remunerațiilor. A respins cererea reconvențională formulată de pârâta Asociația Culturală „Suflet de Român”.

Hotărârea instanței de apel

Inregistrat în registrul Curții de Justiție sub nr. 1120601
Luxemburg,
04 JUL. 2019 pentru Grefier,
Fax / E-mail : Ramona I. Șereș
Depus la 28/06/19 Administrator

CURIA GREFFE Luxembourg
Entrée 28. 06. 2019

2. Împotriva sentinței a declarat apel pârâta Asociația Culturală „Suflet de Român”, iar prin decizia civilă nr. 963 din 1 noiembrie 2017, Curtea de Apel București – secția a IV –a civilă a admis apelul, a schimbat în parte sentința apelată, în sensul că:

A obligat pe pârâtă la plata către reclamantă a unei sume de bani, *excluzând taxa pe valoarea adăugată (TVA)*, reprezentând remunerații restante datorate pentru comunicarea publică a operelor muzicale în cadrul spectacolului din data de 16.11.2012, precum și la plata de penalități de întârziere datorate până la data de 11.01.2017.

A păstrat restul dispozițiilor sentinței.

Situația de fapt

3. Situația de fapt reținută de prima instanță (Tribunalul București) și instanța de apel (Curtea de Apel București) a fost în sensul că:

4. Reclamanta Uniunea Compozitorilor și Muzicologilor din România –Asociația pentru Drepturile de Autor (UCMR– ADA) este un organism de gestiune colectivă a drepturilor patrimoniale de autor de opere muzicale, fiind autorizată pentru înființarea în acest scop printr-o decizie a Oficiului Român pentru Drepturile de Autor și desemnată de același oficiu ca unic colector al drepturilor patrimoniale de autor pentru comunicarea publică a operelor muzicale în concerte, spectacole ori manifestări artistice.

5. Pârâta Asociația Culturală „Suflet de Român” este o persoană juridică ce desfășoară activități în domeniul organizării de spectacole, în cadrul cărora sunt comunicate public opere muzicale.

6. În prezentul litigiu, pârâta a organizat un spectacol la data de 16.11.2012, în cadrul căruia un artist, singur sau în duet cu alți artiști, a interpretat melodii dintr-un repertoriu adecvat temei spectacolului. În acest scop, pârâta a obținut de la UCMR – ADA autorizația licență neexclusivă de utilizare a operelor muzicale în concerte, spectacole ori manifestări artistice. În baza acestei autorizații, avea obligația de a plăti reclamantei remunerațiile datorate pentru comunicarea publică de opere muzicale în cadrul aceluși spectacol, într-un quantum calculat potrivit autorizației.

7. Pârâta a achitat doar o parte din remunerații, refuzând să achite integral suma de bani pretinsă de reclamantă cu acest titlu, pentru motive reiterate în fața Înaltei Curți de Casație și Justiție în prezenta cauză. Refuzul pârâtei a declanșat litigiul de față.

8. Ambele instanțe de fond au considerat că pretențiile reclamantei sunt îndreptățite și au dispus obligarea pârâtei la plata remunerațiilor restante, calculate potrivit autorizației licență neexclusivă.

9. Spre deosebire de prima instanță, însă, instanța de apel a constatat că operațiunea de colectare a remunerațiilor de către UCMR – ADA nu este o operațiune impozabilă din punctul de vedere al taxei pe valoarea adăugată, iar remunerațiile datorate pentru comunicarea publică de opere muzicale nu sunt purtătoare de TVA. Astfel, a invocat din oficiu un motiv

de apel de ordine publică cu acest obiect, în considerarea căruia a admis apelul declarat de pârâtă și a diminuat suma de bani stabilită în sarcina pârâtei prin înlăturarea cuantumului TVA.

Judecata în recurs

10. Împotriva deciziei nr. 963 din 1 noiembrie 2017 a Curții de Apel București, au declarat recurs atât reclamanta Uniunea Compozitorilor și Muzicologilor din România –Asociația pentru Drepturile de Autor (UCMR– ADA), cât și pârâta Asociația Culturală „Suflet de Român”.

11. Prin motivele de recurs, pârâta a formulat, în principal, critici referitoare la cuantumul remunerației stabilite în sarcina sa, ca urmare a stabilirii greșite a genului de spectacol organizat. Astfel, spectacolul nu poate fi încadrat în categoria „concerte rock, pop, jazz etc.”, ci reprezintă un spectacol festiv.

12. În ceea ce privește motivele de recurs formulate de către reclamantă, criticile au vizat înlăturarea de către instanța de apel a obligației pârâtei de plată a taxei pe valoarea adăugată (TVA) și, în consecință, înlăturarea aplicării acestei taxe la remunerația stabilită în sarcina pârâtei, ca utilizator de opere muzicale.

13. Recurenta – reclamantă a susținut, printre altele, că hotărârea recurată a fost pronunțată cu încălcarea și aplicarea greșită a legii.

14. Autorizația licență neexclusivă încheiată în temeiul și în exercitarea dreptului de a autoriza sau de a interzice comunicarea publică a operelor a permis pârâtei folosința exclusivă a drepturilor patrimoniale de autor, în limitele autorizației acordate. Or, conform Legii nr. 8/1996, autorizația licență neexclusivă se acordă în schimbul unei remunerații, ceea ce atrage incidența art. 126 alin. 1 lit. a și art. 129 din Codul fiscal, întrucât remunerațiile colectate de către organismele de gestiune colectivă reprezintă operațiuni impozabile din punctul de vedere al TVA.

15. Recurenta – reclamantă a susținut, totodată, că hotărârea recurată a încălcat principiul neutralității fiscale care reglementează impozitele indirecte, cum este cazul TVA, deoarece, în cazul în care colectarea remunerațiilor de la pârâtă, în calitate de utilizator, nu reprezintă operațiune impozabilă în scopuri de TVA, această taxă va fi suportată de către reclamantă, deși nu este consumatorul final, respectiv de către autorii operelor utilizate.

16. Astfel, titularii drepturilor patrimoniale de autor asupra operelor muzicale sunt persoane impozabile în scopuri de TVA, motiv pentru care facturează către UCMR – ADA remunerațiile și adaugă TVA aferent. Mai mult, UCMR-ADA va trebui să plătească această taxă din resurse proprii, respectiv din sumele de bani destinate acoperirii cheltuielilor sale de funcționare, și nu plății TVA.

17. În cursul judecății, Înalta Curte de Casație și Justiție a pus în discuția părților sesizarea Curții de Justiție a Uniunii Europene în temeiul

art. 267 TUE, pentru interpretarea art. 24 alin. (1) și al art. 25 lit. a) din Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată (Directiva TVA).

18. În urma dezbaterilor asupra necesității sesizării și a modului de formulare a acesteia, reclamanta a apreciat că este necesară sesizarea Curții de Justiție a Uniunii Europene, față de interpretarea diferită dată Directivei TVA de instanțele de judecată și de poziția Ministerului Finanțelor Publice, care a comunicat reclamantei că autorizarea utilizării operelor muzicale prin comunicare publică, pe care UCMR-ADA o dă organizatorilor de spectacole în schimbul remunerației, nu reprezintă o prestare de servicii în sensul TVA. Această interpretare rezultă și din pct. 90 și 91 din Hotărârea de Guvern nr. 354/2018.

19. Înalta Curte consideră că, pentru soluționarea cauzei, este necesar să adreseze o întrebare preliminară Curții de Justiție a Uniunii Europene, pentru motivele ce se vor arăta în continuare.

Dispoziții legale relevante

20. Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2010/45/UE a Consiliului din 13 iulie 2010 (Directiva TVA)

Articolul 2

(1) Următoarele operațiuni sunt supuse TVA: (...)

(c) prestarea de servicii efectuată cu titlu oneros pe teritoriul unui stat membru de către o persoană impozabilă care acționează ca atare; (...)

Articolul 24

(1) „Prestare de servicii” înseamnă orice operațiune care nu constituie o livrare de bunuri.

Articolul 25

O prestare de servicii poate consta, între altele, în una dintre următoarele operațiuni:

(a) cesiunea de bunuri necorporale, indiferent dacă acestea fac sau nu obiectul unui drept de proprietate; (...)

Articolul 28

Atunci când o persoană impozabilă care acționează în nume propriu, dar în contul unei alte persoane ia parte la o prestare de servicii, se consideră că ea a primit și a prestat ea însăși serviciile respective.

21. Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal (în vigoare la data spectacolului -16.11.2012)

Art. 126

Operațiuni impozabile

(1) Din punct de vedere al taxei sunt operațiuni impozabile în România cele care îndeplinesc cumulativ următoarele condiții:

a) operațiunile care, în sensul art. 128 - 130, constituie sau sunt asimilate cu o livrare de bunuri sau o prestare de servicii, în sfera taxei, efectuate cu plată; (...)

Art. 129

Prestarea de servicii

(1) Se consideră prestare de servicii orice operațiune care nu constituie livrare de bunuri, așa cum este definită la art. 128.

(2) Atunci când o persoană impozabilă care acționează în nume propriu, dar în contul altei persoane, ia parte la o prestare de servicii, se consideră că a primit și a prestat ea însăși serviciile respective.

(3) Prestările de servicii cuprind operațiuni cum sunt: (...)

b) cesiunea bunurilor necorporale, indiferent dacă acestea fac sau nu obiectul unui drept de proprietate, cum sunt: transferul și/sau cesiunea drepturilor de autor, brevetelor, licențelor, mărcilor comerciale și a altor drepturi similare; (...)

e) servicii de intermediere efectuate de persoane care acționează în numele și în contul altei persoane, atunci când intervin într-o livrare de bunuri sau o prestare de servicii. (...)

22. *Legea nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe* (a se vedea traducerea în limba engleză a Oficiului Român pentru Drepturile de Autor www.orda.ro/fisiere/legi/LEGEA%208%20ENGLEZA.doc).

Motivele care au determinat instanța de recurs să adreseze întrebarea preliminară

23. Prima întrebare pe care Înalta Curte de Casație și Justiție, ca instanță de recurs, o adresează Curții de Justiție a Uniunii Europene se referă la calificarea drept prestare de servicii efectuată cu titlu oneros, în sensul Directivei TVA, a operațiunii prin care titularii de drepturi asupra operelor muzicale autorizează pe anumiți utilizatori, anume pe organizatorii de spectacole, să utilizeze aceste opere muzicale.

24. Potrivit susținerilor reclamantei UCMR – ADA, persoanele ale căror drepturi le gestionează reclamanta, în calitate de organism de gestiune colectivă, sunt reprezentate de editori persoane juridice, persoane fizice autorizate, reclamanta făcând referire, de asemenea, la reprezentarea organismelor similare din străinătate.

25. Trebuie precizat că problema de drept pe care o conține prima întrebare nu pune în niciun fel în discuție calificarea juridică a utilizării operelor, în sensul dacă este sau nu o comunicare publică. Pretențiile reclamantei au fost formulate în legătură cu o comunicare publică de opere, în înțelesul legii naționale, respectiv al art. 15 alin. 1 din Legea nr. 8/1996, fără ca acest tip de utilizare să fi făcut obiectul vreunei apărări de fond a părâtei și, deci, să fie supusă dezlegării instanței de judecată.

26. Chestiunea de drept enunțată a fost evocată de jurisprudența recentă a Curții de Justiție a Uniunii Europene, mai precis de hotărârea

pronunțată la data de 18 ianuarie 2017 în cauza C-37/16 (*Ministerul Finanțelor/SAWP*).

27. Hotărârea menționată nu are, fără îndoială, incidență directă în cauză, întrucât are în vedere drepturi patrimoniale diferite și categorii de titulari diferiți. Cu toate acestea, se ridică întrebarea, în opinia acestei instanțe, dacă raționamentul juridic pe care s-a fundamentat hotărârea CJUE este aplicabil *mutatis mutandis* și în speța de față, în interpretarea aceluiași text ale Directivei TVA.

28. Se observă, de altfel, în practica instanțelor din România, tendința de extindere a raționamentului juridic regăsit în hotărârea pronunțată în cauza C-37/16 și în cazul altor drepturi patrimoniale constând în remunerație echitabilă, cum este cel al drepturilor conexe de autor în ipoteza radiodifuzării și comunicării publice ale interpretării sau ale execuției titularului, respectiv ale fonogramelor. Mai mult, această tendință este evidentă chiar în cazul drepturilor de autor în ipoteza comunicării publice a operelor muzicale, precum în speță.

29. Dimpotrivă, reglementările legislative ulterioare hotărârii CJUE reflectă o interpretare restrictivă, în sensul că remunerația compensatorie pentru copia privată nu reprezintă contravaloarea unei prestări de servicii în sfera TVA, în schimb, au această semnificație alte sume de bani colectate de organismele de gestiune colectivă, provenite din drepturile gestionate.

30. Hotărârea de Guvern nr. 354/2018 - ce prevede această distincție în mod explicit și prin care au fost aprobate modificări ale Normelor metodologice de aplicare a Codului fiscal - nu este aplicabil *ratione temporis* în cauza de față, dar merită amintită pentru relevarea modului de transpunere a Directivei TVA, astfel cum a fost interpretată de CJUE.

31. Este cert că, spre deosebire de titularii drepturilor de reproducere în cazul copiei private, autorul de opere muzicale nu are doar un drept la remunerație echitabilă, ci deține chiar dreptul patrimonial de a autoriza sau de a interzice comunicarea publică, direct sau indirect, a operei (art. 13 lit. f din Legea nr. 8/1996). Acest drept patrimonial poate face obiectul unei cesiuni (art. 39 - 47).

32. Se observă, însă, că în hotărârea din cauza C-37/16, Curtea de Justiție a Uniunii Europene a reținut două argumente principale pentru care a considerat că nu este vorba despre o operațiune cu titlu oneros, care caracterizează o „prestare de servicii”:

33. Pe de o parte, nu există un raport juridic în care au loc prestații reciproce între titularii drepturilor (de reproducere), pe de o parte, titularii drepturilor sau, eventual, organismul de gestiune colectivă a unor asemenea drepturi și, pe de altă parte, producătorii și importatorii de suporturi neînregistrate și de aparate de înregistrare și de reproducere. Obligația de a plăti prestații remuneratorii precum cele în discuție în litigiul principal este

impusă acestor producători și importatori în temeiul legii naționale, care determină și quantumul lor.

34. Pe de altă parte, compensația echitabilă convenită titularilor nu constituie contravaloarea directă a unei oarecare prestații, întrucât este legată de prejudiciul care rezultă pentru acești titulari din reproducerea neautorizată a operelor lor protejate.

35. În opinia acestei instanțe de trimitere, nu este exclus ca cel puțin primul argument să fie valabil și în speța de față, date fiind raporturile juridice care se nasc între titularii drepturilor patrimoniale asupra operelor muzicale și organismul de gestiune colectivă, precum și între acesta din urmă și utilizatorul operelor muzicale.

36. Potrivit Legii nr. 8/1996, titularii de drepturi de autor nu pot cesiona drepturile patrimoniale recunoscute prin lege către organismele de gestiune colectivă (art. 123 alin. 3). Gestiunea colectivă este obligatorie pentru exercitarea dreptului de comunicare publică a operelor muzicale (art. 123¹ alin. 1 lit. e), astfel încât organismele de gestiune colectivă îi reprezintă și pe titularii de drepturi care nu le-au acordat mandat (art. 123¹ alin. 2).

37. Obligațiile organismului de gestiune colectivă sunt prevăzute de art. 130 din lege, respectiv:

- să acorde autorizații neexclusive utilizatorilor, la cererea acestora, efectuată înainte de utilizarea repertoriului protejat, în schimbul unei remunerații, prin licență neexclusivă, în formă scrisă (lit. a);

- să elaboreze metodologii pentru domeniile lor de activitate, cuprinzând drepturile patrimoniale convenite, ce trebuie negociate cu utilizatorii în vederea plății acestor drepturi, în cazul acelor opere al căror mod de exploatare face imposibilă autorizarea individuală de către titularii de drepturi (lit. b);

- să încheie, în numele titularilor de drepturi care le-au acordat mandat sau pe baza convențiilor încheiate cu organisme similare din străinătate, contracte generale cu organizatorii de spectacole (lit. c);

- să colecteze sumele datorate de utilizatori și să le repartizeze între titularii de drepturi, potrivit prevederilor din statut (lit. e).

38. Criteriile de negociere a metodologiilor sunt menționate în art. 131¹ din lege și cuprind, printre altele, proporția utilizării repertoriului gestionat de un organism de gestiune colectivă, proporția utilizărilor pentru care utilizatorul a îndeplinit obligațiile de plată prin contracte directe cu titularii de drepturi, veniturile obținute de utilizatori din activitatea care utilizează repertoriul ce face obiectul negocierii.

39. Astfel, în cazul în care drepturile patrimoniale se cuvin titularilor în conformitate cu metodologiile negociate de organismul de gestiune colectivă cu utilizatorii, autorizația neexclusivă acordată unui anumit utilizator de către organismul de gestiune colectivă va cuprinde acele sume

de bani, pe care persoana juridică le colectează în nume propriu, dar pe seama titularilor drepturilor patrimoniale.

40. Sumele de bani respective nu se remit ca atare titularilor, ci se repartizează individual acestora, proporțional cu utilizarea repertoriului fiecăruia, în termen de maximum 6 luni de la data colectării (art. 134 alin. 2 lit. d). Regulile de colectare a remunerației de la utilizatori și cele de repartizare între titularii de drepturi trebuie să fie luate de membri, în cadrul adunării generale, potrivit statutului (art. 134 alin. 2 lit. a). Din remunerația colectată, organismul de gestiune colectivă reține, înainte de repartizare, un comision destinat acoperirii cheltuielilor de funcționare a acelui organism.

41. Față de raporturile juridice descrise, rezultă următoarele:

- atât obligația de acordare a autorizației licență neexclusivă, cât și plata remunerației convenite titularilor de drepturi, își au izvorul în legea națională, care determină și criteriile de cuantificare a remunerației;

- în cazul gestiunii colective obligatorii, precum în cauză, organismul de gestiune colectivă acționează în virtutea legii, independent de un mandat expres acordat de membrii săi;

- stabilirea quantumului efectiv se realizează pe bază de negociere între organismul de gestiune colectivă și reprezentanți ai utilizatorilor, în condițiile legii, negociere la care titularii de drepturi nu participă, așadar, în mod direct;

- titularii drepturilor nu primesc suma de bani efectiv remisă de către utilizator, ci primesc de la organismul de gestiune colectivă o anumită sumă de bani, prin repartizare, pe criteriul proporționalității și după deducerea comisionului.

42. În aceste condiții, se pune problema dacă există un raport juridic în care au loc prestații reciproce între titularii de drepturi și un utilizator determinat, iar sumele de bani pe care titularii le primesc, în cele din urmă, de la organismul de gestiune colectivă constituie o contraprestație efectivă a unui serviciu individualizat.

43. În măsura în care s-ar reține că există un asemenea raport juridic, prima întrebare formulată în mecanismul prevăzut de art. 267 TFUE urmărește a se stabili de către CJUE dacă poate fi vorba în cauză despre o cesiune a unui bun necorporal, față și de dispozițiile art. 56 alin. 1 lit. a din Directiva TVA, care identifică, printre altele, „transferurile și cesiunile de drepturi de autor” în sfera prestărilor de servicii. În hotărârea pronunțată în cauza C-37/16, Curtea nu a mai verificat natura prestării de servicii și din această perspectivă.

44. Cea de-a doua întrebare adresată CJUE se află în relație de dependență cu prima întrebare și subzistă doar în cazul unui răspuns afirmativ.

45. În esență, instanța de trimitere solicită a se clarifica dacă, atunci când percepe remunerații de la organizatorii de spectacole pentru dreptul de

comunicare publică a operelor muzicale, organismele de gestiune colectivă acționează în calitate de persoane impozabile în sensul articolului 28 din Directiva TVA și sunt obligate să emită facturi cu TVA către respectivii organizatori de spectacole.

46. Întrebarea are relevanță pentru cauza de față, deoarece este necesar a se stabili dacă, în ipoteza în care pretențiile reclamantei sunt întemeiate, pârâta datorează și taxa pe valoarea adăugată, calculată la suma de bani stabilită în sarcina sa cu titlu de remunerații cuvenite pentru comunicarea publică de opere muzicale.

47. Întrebarea urmărește a se determina dacă organismul de gestiune colectivă, în situația din speță, ia parte la o prestare de servicii, astfel încât se consideră, în scopuri de TVA, că a primit și a furnizat el însuși serviciul respectiv.

48. Dubiul de interpretare ce a generat cea de-a doua întrebare din prezenta trimitere preliminară provine din modul efectiv în care reclamanta din cauză, în calitate de organism de gestiune colectivă, este implicată în raportul juridic ce presupune prestațiile reciproce între titularii de drepturi și un utilizator determinat (premisele întrebării fiind, astfel cum s-a arătat, un răspuns afirmativ la prima întrebare).

49. După cum reiese din jurisprudența CJUE în interpretarea art. 28 al Directivei TVA, această dispoziție creează ficțiunea juridică a două prestări de servicii identice furnizate consecutiv. În temeiul acestei ficțiuni, se consideră că persoana impozabilă care ia parte la prestarea de servicii (agentul) a primit, într-o primă etapă, serviciile în cauză de la persoana pe seama căreia acționează (comitentul), înainte de a furniza personal aceste servicii clientului, într-o a doua etapă. Din aceasta rezultă că, în ceea ce privește raportul juridic dintre comitent și agent, rolurile acestora, de prestator de servicii și, respectiv, de plătitor, sunt inversate în mod fictiv în scopuri de TVA (hotărârea din data de 14 iulie 2011, cauza C-464/10 *Henfling și alții*).

50. Or, în speță, este neclar, în opinia acestei instanțe de trimitere, dacă s-ar putea reține existența a două prestări de servicii identice, furnizate consecutiv, cu atât mai mult cu cât, în situația gestiunii colective obligatorii, organismul de gestiune colectivă îi reprezintă și pe titularii de drepturi care nu le-au acordat un mandat. Pe de altă parte, calitatea organismului de gestiune colectivă de simplu agent, în rolul presupus de art. 28 din directivă, este discutabilă, față de obligațiile impuse prin lege în exercitarea gestiunii colective.

51. Odată cu clarificarea statutului organismelor de gestiune colectivă din perspectiva articolului 28 din Directiva TVA și, eventual, al obligației de a emite facturi cu TVA către respectivii organizatori de spectacole, ar trebui lămurit, în opinia instanța de trimitere, și dacă, atunci când li se distribuie remunerații, autorii și ceilalți titulari de drepturi de

autor de opere muzicale, la rândul lor, trebuie să emită facturi cu TVA către organismul de gestiune colectivă.

În consecință, Înalta Curte de Casație și Justiție:

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII,
DISPUNE:**

În baza art. 267 din TFUE sesizează Curtea de Justiție a Uniunii Europene cu următoarele întrebări în vederea pronunțării unei hotărâri preliminare:

1) Titularii de drepturi asupra operelor muzicale realizează o prestare de servicii în sensul art. 24 alin. (1) și al art. 25 lit. a) din Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată (Directiva TVA) către organizatorii de spectacole de la care organismele de gestiune colectivă, pe baza unei autorizații – licență neexclusivă –, percep în nume propriu, dar pe seama acestor titulari, remunerații pentru comunicarea publică a operelor muzicale?

2) În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare, atunci când percep remunerații de la organizatorii de spectacole pentru dreptul de comunicare publică a operelor muzicale, organismele de gestiune colectivă acționează în calitate de persoane impozabile în sensul articolului 28 din Directiva TVA și sunt obligate să emită facturi cu TVA către respectivii organizatori de spectacole, iar atunci când li se distribuie remunerații, autorii și ceilalți titulari de drepturi de autor de opere muzicale, la rândul lor, trebuie să emită facturi cu TVA către organismul de gestiune colectivă?

În temeiul art. 412 alin. (1) pct. 7 Cod procedură civilă suspendă judecata recursurilor până la primirea hotărârii preliminare.

Definitivă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 22 februarie 2019.

PREȘEDINTE,
Carmen Negrilă

JUDECĂTOR,
Elena Carmen Popoiag

JUDECĂTOR,
Andreia Liana Constanda

MAGISTRAT ASISTENT,
Luminița Chiribașa

